

[Lone Dybkjær]

valgsarbejdet på. Enten skulle vi have vedtaget et forslag til folketingsbeslutning om, at vi skulle nedsætte et ad hoc-Christianiaudvalg, eller også skulle vi lave dette forslag, hvorved vi automatisk kunne få et ad hoc-Christianiaudvalg. Jeg ved såmænd ikke, hvilken procedure der havde været enklest, men jeg synes, det er forståeligt, at forslagsstillerne har fundet det naturligt simpelt hen at genfremsætte forslaget, og vi har nok ment, at når vi sagde det mundtligt, så behøvede vi ikke også i fremsættelsestalen at sige noget om, at vi ikke forventer nogen debat; det ville måske også have virket provokerende.

Jeg vil kun sige, at vi har fremsat dette forslag, fordi vi ønsker, at udvalgsarbejdet kan blive gjort færdig, og dette er en måde at gøre det på ifølge forretningsordenen. Jeg så gerne en forenkling af forretningsordenen, men sådan som det er i dag, er det faktisk måden at gøre det på.

Når vi gerne vil gøre udvalgsarbejdet færdig – og det er naturligvis det centrale – så er det, fordi vi mener, at nu skal der altså ske en afslutning fra folketingets side af Christianispørgsmålet. Nu skal de flertalsbeslutninger, der er truffet, følges op af handling, og det har vi så ment vi kunne gøre ved at konkretisere, hvordan vi mente regeringen burde handle.

Så skal jeg sige til dem, der har været inde på, at der skulle en totalløsning og en totalhandlingsplan til – det var navnlig venstres ordfører – at det er vi fra forslagsstillerne side enige i. Det er ikke en lille del, vi skal pille ud og så løse den. Vi skal prøve på at få en samlet løsning for Christiania, og det er det, der er grundtanken i beslutningsforslaget. Derfor kan man naturligvis godt pille nogle elementer ud, men alligevel vil jeg sige, at jeg synes, det ville være mest hensigtsmæssigt, hvis man når frem til et samlet beslutningsgrundlag, og det er det, jeg synes vi skal prøve at opnå i udvalgsarbejdet.

Jeg mener også, at det af hensyn til den embedsmandsgruppe, der er nedsat, er klogt, at vi gør dette beslutningsforslag færdig, for så har man det grundlag at arbejde på. Så ved man, at det er det, man skal arbejde i retning af, så ved man, at der er et flertal, der har denne holdning. Sådan som kommissoriet ser ud, mener jeg i øvrigt, at jeg i hvert fald har været ude for situationer, hvor for-

skellen mellem regeringen og oppositionen har været større, end den har været ved formuleringen af dette beslutningsforslag.

Men netop fordi det er forslagsstillerne holdning – og vi forstår, at der sandsynligvis kan skabes et flertal for det, også uden at regeringspartierne deltager i det flertal – så vil vi opfordre regeringspartierne til at gå konstruktivt ind i arbejdet. Forslagsstillerne er interesseret i en bred løsning, og vi vil opfordre til, at vi nu – også ved hjælp af en dialog med forsvarsministeren, så godt vi nu kan i udvalget – tager en dialog om, hvad vi så kan gøre. Hvad kan vi nå frem til? Hvad er det for nogle mål, som vi kan være fælles om, og hvor kan vi bøje os mod hinanden, sådan at der nås et måske bredere flertal, end der i hvert fald i første række er lagt op til? Det er forslagsstillerne interesseret i at vi opnår, fordi vi mener, at det er vigtigt, at der er bredde bag den beslutning, der nu skal træffes omkring Christiania.

Så vil jeg godt sige til den socialdemokratiske ordfører, som mente, at forslagsstillerne skulle give nogle tilsagn vedrørende økonomien og Københavns kommune, at jeg i det store og hele kan tilslutte mig fru Ebba Stranges og fru Anne Grete Holmsgårds bemærkninger om det økonomiske. Jeg skal dog sige, at jeg naturligvis ikke står bag udsagnene om den umulige regering osv., som har vanskeliggjort forholdene for Københavns kommune. Men Københavns kommune har selvfølgelig særlige problemer. Det er helt oplagt, at den har det som storby, men jeg føler heller ikke, at Københavns kommune har grebet problemerne an på en rigtig måde, og jeg tror godt, at man kunne have nået til mere hensigtsmæssige løsninger for kommunens beboere – jeg er selv en af dem – end dem, man har fundet frem til. Men det synes jeg i øvrigt vi skal lade være her. Jeg synes, det handler om, at vi får en fornuftig diskussion og dialog i udvalget.

Jeg er godt klar over, at det kan blive vanskeligt at få regeringspartierne draget ind, når man hører ord som »Sodoma og Gomorra« og »ulovlig besættelse« og den type af betegnelser om Christiania. Jeg synes bare, at vi i al stilfærdighed skal sige, at Christiania altså nu engang har ligget der i henimod 15 år. Udgangspunktet var naturligvis en besættelse, men jeg mener faktisk ikke – og det mener jeg også man kan gå i retspraksis for